

[Peter Jørgensen.]

at der skulle bestå et samarbejde, er givet, men en sammenslutning af disse afdelinger under samme ledelse må jeg bestemt afvise. Vi ville af hele befolkningen blive beskyldt for at indføre diktatoriske eller McCarthy-metoder her i landet, hvis vi gjorde dette.

Sluttelig vil jeg gerne rejse det spørgsmål, om politiets rejseafdeling er tilstrækkeligt normeret til at klare de opgaver, der pålægges den. Det er et spørgsmål, der kan belyses i et eventuelt kommende udvalg.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til velvillig behandling og vedtagelse.

Helga Pedersen: I tiden fra 1916 til dato har en række sagkyndige kommissioner beskæftiget sig med spørgsmålet om, hvordan politiets ledelse burde ordnes, uden at være nået til forslag, der klart og sikkert ville vinde gehør i alle interesserede kredse. Derfor virker det heller ikke overraskende, at den højtærede justitsminister nu fremsætter et lovforslag, der i alt væsentligt slutter sig til de synspunkter, som kun et mindretal i det seneste udvalg, der blev nedsat i maj 1950, har høvdet som de rigtige, og som modsætningsvis aldeles forkaster det nævnte udvalgs flertals ufattelse, ligesom også forvaltningskommissionens forslag vedrørende den fremtidige ordning af ledelsen er trængt i baggrunden. Forvaltningskommissionens kritik af den gældende ordning, som blev indført ved enhedspolitiloven i 1937, er af stor betydning både ved vurderingen af det foreliggende lovforslag og af de administrative skridt, den højtærede justitsminister har bebudet at ville tage vedrørende ordningen af forhold, der ifølge lovforslaget ligger udenfor lovens område, såsom forhandlingen med politiorganisationerne. Som det kort blev fremhævet ved lovforslagets fremsættelse, vedrører forvaltningskommissionens kritik især 3 punkter, nemlig dobbeltbehandlingen af visse sager, regnskabsvæsenet og kontrollen med politiets økonomi og den stilling, politiets organisationer havde. Kritikken er fra forskellig side søgt gendrevet, således som den flittige læser vil kunne se af betænkningen, men jeg skal iøvrigt ikke gå nærmere ind på det spørgsmål.

Ved overvejselsen af, hvilke lovregler vi

nu skal vælge, må vi i hvert fald have i erindring, hvad der var anken mod de gældende regler, men iøvrigt tror jeg, det lønner sig ganske fordomsfrit at trække linierne op for de vigtigste hensyn, der må inddrages i overvejelserne. Der er selvfølgelig enighed om, at vi må have et politi, der kan varetage de sædvanlige politimæssige opgaver — jeg skal senere beskæftige mig lidt med det spørgsmål. Politiet må være effektivt i det daglige arbejde og være i stand til i den givne situation at udvise den fornødne slagkraft, og det må derfor uddannes, organiseres, opdeles og ledes på hensigtsmæssig måde. Vi ønsker ikke politiet som en stat i staten; vi ønsker ikke et politi, der kan misbruge eller misbruges i en given situation. Tanken om noget sådant tager vi bestemt afstand fra; det er ikke foreneligt med principperne for et demokratisk samfund. Derfor må den ordning, der tilstræbes, være således, at faren for, at politiet under politisk urolige forhold kan misbruge sin magt, fjernes. Heraf følger, at det er rigtigt, at ledelsen decentraliseres så meget, som det er gørligt, uden at dog hensynet til kontrol, tilsyn, besparelse, uddannelse m. v. forspildes.

Den gældende regel om, at politimestrene, og i København politidirektøren, har den selvstændige ledelse af kredsene samt ansvaret for udførelsen af det politiet påhvillende arbejde, er grundloven for vor politiordning, og den må ubetinget med i en ny ordning. Efter gældende regler har denne decentraliserede ordning godt kunnet forenes med en vis centralisering af de administrative funktioner hos politiet; i forholdet til politimestrene vil det formentlig være af uvæsentlig betydning, om denne centralisering foregår i selve justitsministeriet eller i en institution under justitsministeriet, således som nu hos rigspolitichefen.

Skal vi undgå eller begrænse dobbeltbehandling af forskellige sager, og skal vi forenkke regnskabsordningen, bør disse administrative arbejder henlægges enten til selve justitsministeriet — så er vi inde under den såkaldte departementsordning — eller til et administrativt organ under justitsministeriet, og et sådant administrativt organ er rigspolitichefembedet. Jeg tror ikke, det er en god løsning at henlægge opgaverne til justitsministeriet, altså at